

Nicole Teunissen - Broeders hoeder

‘Telefoon. Je broer.’ Zuster Huberta perst haar lippen op elkaar.

Ik zie aan haar blik dat Adriaan weer jolig naar ‘mijn zuster de zuster’ heeft gevraagd. En ze vindt toch al dat hij te vaak belt. Als hij nooit zou bellen, zou dat voor zuster Huberta nog te vaak zijn.

Ik haast me naar de hal. Als het hem te lang duurt, hangt hij zonder pardon op. ‘Het leven gaat hier nu eenmaal sneller,’ verklaarde hij een keer.

‘En de gangen zijn hier langer,’ antwoordde ik toen. Wat moest hij daar om lachen. Het deed me denken aan vroeger, als ik hem op het zadel van mijn fiets zette, met bungelende beentjes. En dan rennen, helemaal tot aan het eind van het laantje. Dat mocht eigenlijk niet van moeder, maar zijn plezier was een standje meer dan waard.

Ik breng de hoorn naar mijn oor. ‘Adriaan?’

Luid gehoest. Dan een stem vanuit de verte: ‘Heb je haar al aan de lijn?’

‘Ja.’ Nog meer gehoest.

‘Je zou minder moeten roken,’ merk ik op.

Stilte.

‘Kom op. Vraag het haar nou.’ Dat is de stem weer.

‘Ha zus, zou je misschien binnenkort weer eens een keertje hierheen kunnen komen?’

‘Dit weekeinde. Zo snel mogelijk,’ vult de stem aan.

‘Dat zal helaas niet gaan. De paus komt op bezoek.’

‘Ja hoor, geestig. Wanneer kom je?’

‘Nee, de paus komt echt. Hij komt hier dinsdag overnachten, maar ze hebben alles nu al hermetisch afgesloten.’ Echt iets voor Adriaan om daar niets van mee te krijgen.

‘De paus of je broertje, hoe moeilijk kan die keuze zijn?’

‘Het spijt me, Adriaan, maar het stikt hier van de politie, niemand mag er nog in of uit. Ze zijn nu bezig om alles af te zoeken naar explosieven en zo. Vanochtend ben ik me een hoedje geschrokken van een agent in de kapel. Hij ook van mij, trouwens. Hij was druk bezig om een wierookvat –’

‘Mevrouw, u zou het misschien niet zeggen, maar Adriaan is... Hij heeft... Het gaat momenteel niet zo goed met hem.’

Het duurt even voor ik me realiseer dat de stem mij rechtstreeks aanspreekt. Meisje, jongedame, juffrouw, daar hield het zo’n beetje op.

‘Niks ernstigs, hoor,’ zegt Adriaan snel.

‘Schat, hoe kun je nou –’

‘Ik kan toch niet zomaar over de telefoon –’

‘Ze is toch niet achterlijk? Het is godverdomme 1985!’

‘Niet vloeken als mijn zus je kan horen.’

‘Wat is er nu eigenlijk aan de hand?’ vraag ik. Het klinkt kalmer dan ik me voel.

‘Misschien is het toch beter om u dat persoonlijk te vertellen. Ik kan u van het station komen halen. En sorry voor mijn taalgebruik.’

Alsof dat het probleem is.

Ik loop langs de keuken.

‘Maandag komen ze de asperges al bezorgen, dus die moeten we dan zolang maar in vochtige doeken bewaren.’

Tong met asperges, dat schijnt het lievelingseten van de paus te zijn. Ik zei nog, dat krijgt hij dan vast overal, dat komt zijn neus uit tegen de tijd dat hij hier is. En het kan natuurlijk alleen maar tegenvallen, want niemand maakt het zo lekker klaar als zijn moeder vroeger deed. Ik weet zeker dat de pannenkoeken van zuster Ignatia zijn nieuwe lievelingseten zouden zijn zodra hij die zou proeven. Maar nee, tong met asperges, dat moest en zou het worden.

Ik voel me misselijk. Ik heb steeds gedacht dat Adriaan enkel wat te vaak naar fuiven ging. Ik bedoel, wat weet ik ervan? Maar hij is nu wel erg vaak –

‘Wat had je broer deze keer?’

Ik schrik en draai me om. Zuster Huberta.

‘Hij vroeg of ik langs kon komen. Hij is niet in orde.’

‘Ach, wat vervelend nou toch. Hij woont nog steeds in Amsterdam, nietwaar?’

‘Dat klopt.’

Ze knikt, alsof dat alles verklaart. ‘Hij zal daar toch wel... vrienden hebben?’

‘O ja, hij heeft massa’s vrienden. Hij is heel –’

‘Dan begrijp ik niet helemaal wat jouw aanwezigheid voor meerwaarde zou bieden.’

‘Ik zou toch echt graag naar hem toe gaan om –’

‘Een dezer dagen kan het natuurlijk sowieso niet. Ik zal voor hem bidden,’ besluit ze.

Die zin heeft nog nooit zo dreigend geklonken.

Ik trek mijn jas aan. Ooit nog samen met Adriaan gekocht. *Laat hem alstublieft beter worden.* De gedragen woorden uit de liturgie zijn even nergens te bekennen. Gelukkig geloof ik niet dat God alleen naar welbespraakte mensen luistert.

Wie gaat er nou eerst even vragen of het mag voor ze stiekem wegloopt? Adriaan spot altijd met mijn neiging me aan de regels te houden. Volgens hem was het mijn taak als oudste zus om de weg te banen voor de jongere kinderen. Alleen gingen we elk een totaal andere kant op. Het is geen kunst je aan de regels te houden als die toevallig stroken met wat je wilt, maar nu had ik graag wat meer oefening gehad in ongehoorzaamheid.

Toen ik mijn eerste geloften aflegde, zei Adriaan dat hij zo vaak iets beloofde wat hij vervolgens niet nakwam.

Ik ben bijna bij de voordeur.

‘Wat ga je doen?’

‘Zuster Huberta! Drie keer is trakteren!’ Mijn stem trilt slechts een klein beetje. Ik steek een thermoskan omhoog. ‘Ik ga die arme agenten die hier in de struiken liggen van koffie voorzien. Ik denk dat ze zo onderhand wel een bakkie lusten.’

‘Wat een goed idee! Laat me je helpen.’

‘Niet nodig.’ Ik klop op mijn tas. ‘Bekers, melk, suiker, ik ben helemaal voorzien.’ Ik glimlach. Niet devoot genoeg. Hindert niet.

Met mijn eeuwige geloften, een paar jaar later, had Adriaan meer moeite. Uiteindelijk mompelde hij: ‘Eeuwig lijkt me wat aan de lange kant, zus. Maar gefeliciteerd, hoor.’

‘Zuster?’

Gewoon doorlopen. Deur open.

Het duurde vooral lang voor ik hem daarna los kon laten. Soms lijkt het alsof dat me nog steeds niet is gelukt.

‘Zuster!’

Vanavond is er maar een die me zo mag noemen.